

# Я знаю в праосені пору

Федір Тютчев

Я знаю в праосені пору,  
Таку коротку і ясну.  
Повітря чисте, день прозорий,  
І вечір зве в далечину.

Де серп гуляв і падало колосся,  
Усюди простір, пусто на стерні.  
Лиш павутиння, мов тонке волосся,  
Блищить на марній борозні.

Не чути птиць, повітря захололо,  
Далеко ще до перших сніжних хуртовин,  
Блакить прозора й тепла ллється з височин  
На стомлене і тихе поле.

Переклад Ю. Клена